

Trasllat de l'escultura del *Crist jacent* de Domènec Fita des de la catedral de Girona fins a la Casa de Cultura

El Crist jacent al seu lloc d'origen a la catedral de Girona.

Fotos > **RAFEL BOSCH**

Text > **KIM BOVER**

Moure de lloc una icona de gran format, referent de l'art contemporani del segle xx, que va necessitar la benedicció del cardenal Eugène Tisserant per ser reconeguda, sortir de la penombra i aflorar amb subtilitat, com si flotés a l'aire, a mans de l'arquitecte Joaquim Masramon, en una de les capelles del cimbori de la catedral, és una tasca complexa.

Un viatge curt de la representació material de la mort, des de la Seu fins a la Casa de la Misericòrdia. Una processó de dues pedres soldades en un tot u. La roca composta de guix cristal·lí, gairebé translúcid, un

mirall de calcita endurida: la mort esculpida en la pedra estalagmítica, en un sediment de saviesa lletosa. Tot damunt una llosana de pedra nummulítica que li ofereix seguretat i fermesa del que representa.

El 1957 Fita escriu: «Que sigui una escultura de llum». Assoleix esculpir l'alba i l'ombra de la cantera. Traspasa en un bloc mort, cisellat de la muntanya, la realitat palpable, viva, de la mort del Crist. Esculpeix creant buits, descarnant el cos. Diu: «Més os que carn, rígid, expressiu de la mort humana. Amb expressió dura i dolça, sense resistència».

L'escultura és protegida per ser traslladada.

És una representació figurativa que fuig de la norma, la necessitat de divorciar-se amb la tradició. Hi són paleses totes les abstraccions imaginables de l'artista. En el mateix bloc dels dibuixos preliminars hi escriu: «Hom no es pot quedar atrapat en la història, sinó al món infinit de possibilitats de poder-se comunicar entre creatures i Creador».

Especial sensibilitat d'unes mans que han transfigurat la pedra morta a cos mort. Parla de les mans de l'artista, de les mans de l'amic que s'està morint, de la bellesa en el cos mort, per comprendre el dolor, per aturar-se i copsar davant la pedra la mort. Una escultura resplendent que

t'interpel·la en el rebot, el cos mort dins els ulls, la pedra que en l'esguard s'avança al destí de l'home de cos viu quan el mira.

Ha fet un recorregut curt, temporal, posat al carrer, a l'abast de tothom, amb proximitat, per poder compartir el que alguns desconeixien. En un àmbit gairebé monacal, amb referències de dolor, de realitats existents en el fer i desfer de cada dia: fam, refugiats, calvaris, mort, inquisició.

Aquestes imatges de les obres temporals i l'obra consolidada són testimoni del trajecte.

Enganxada a la grua, comencen a treure-la de la capella.

Passa per sobre de la tanca.

Moment en què l'escultura s'ajusta a la caixa, totalment protegida.

Sortida per la nau de la catedral.

Sortida per la porta dels Apòstols.

Entrada a la Casa de Cultura de Girona.

Moment en què es desfà l'embalatge.

El resultat final.

L'escultura, amb molta cura, és aixecada amb la grua.

La peça és ajustada a la nova ubicació temporal.

